

(927), побърза да спрѣ мирныѣ договоры, и Романъ са заготовилъ виче да постели (да ствърне) на сына (Петра) за сичкыѣ пагубы на имперіята отъ бранлюбивыя баша (27).

Отъ четиримата сынове Симеоновы, Петръ го наслѣдилъ (927—967), при когото църството паднахъ подъ власть русска за нѣколко време (до 971 или 72). А злата *орисница* на сыноветѣ Петровы, Бориса II и Романа, и особенно намѣсата на русскыя князь Святослава, направихъ Българія область на вѣсточната Римска Имперія по-напредъ за 5, а сѣтъ за 165 години, които бѣхъ най-усилны и съспителны за воинственныя, но младъ еще христіанскый народъ.

Отъ таквози едно положеніе работыѣ разбѣраса какъвъ е былъ и сичкыйтъ народенъ животъ на Българыѣ въ този и слѣдующія періодъ. Безпрестанныѣ боѣве (969—1019) естественно не можахъ да иматъ добры сѣтнины за народа: тѣ побъркахъ какъто нравственныѣ понятія, тѣй и редѣтъ на общественныя животъ на Българыѣ. А коренѣтъ на злиныѣ, които докарахъ работыѣ въ Българія до таквози едно положеніе, бѣше туй че народѣтъ преди да са лиши ствършенно отъ политическа самостоятелность, изгуби черковната си независимость, която бѣше ѣ придобылъ Симеонъ Великый: защото скоро подиръ завоеваніето на Българія отъ Цемисхія, българскыйтъ патріархъ *Даміанъ* бѣше сваленъ и подчиненъ на Цариградскыя. —

Тукъ ный ще дадемъ имената на царьетѣ, които владѣхъ и управяхъ Българія прѣзъ този періодъ (843—1019) дордѣ я подчинихъ на вѣрлыѣ си неприятели — Византійцыѣ. Редѣтъ на числото имъ

---

(27) Вѣкъ бѣлг. царя Симеона, стр. 52 и 53.